

REVĂRSATUL
ZORILOR

1 Martie 1931
Numărul 5

REVĂRSATUL ZORILOR

Viena

1 Martie 1931

No. 5

Ingeri în Sion

„Ci v'niți apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, care este Ierusalimul ceresc, de zecile de mil, cari alcătuiesc adunarea de sărbătoare a Ingerilor, de biserică celor întâi născuți, cari sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu care este judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți...” — Evrei 12 : 22, 23.

Partea II-a

DUMNEZEU a dat mare importanță Sionului, când prin profetul său a lăsat să se scrie următoarele: „Căci Iehova a rezidit Sionul, în mărirea sa arătată-s'a.” (Psalm 102 : 17) Fără îndoială în acest timp începe să se clarifice măreția lui Iehova înaintea creaturilor sale unse. (Psalm 99 : 2) Iehova iubește Sionul, și l'a ales de locuință și de acolo strălucește. — Psalm 78 : 68; 132 : 13; 50 : 2.

— Intrucât Iehova a folosit pe îngerii săi sfinți în legătură cu organizația sa tipică, și-a exprimat înainte și intenția sa de a folosi pe îngeri și în legătură cu organizația sa adevărată. Se amintește de dâșii indeosebi în legătură cu adunarea generală aprobată de Dumnezeu. Cu ocazia aceasta dorim să pertractăm mai în amănunt slujba ce împlinesc azi îngerii în Sion, în organizația lui Dumnezeu.

Analiză de cuvânt

* Cuvântul inger din Vecihiul Testament, este tradus din cuvântul evreesc „malak” și înseamnă pe un sol, împuternicit, o astfel de persoană, care vorbește pentru altcineva. Cuvântul inger din Noul Testament este tradus din cuvântul grecesc „angelos” și înseamnă sol, trimis. Cuvântul inger în înțelesul în care figurează în Vechiul Testament, adeseori se aplică la oameni, și la ființe spirituale. Domnul Isus Christos, uneori este numit de inger puternic, deoarece El este marele împuternicit sau ministru al lui Iehova. Intotdeauna textul și legătura textului decide despre cine este vorba.

* Profetul a trimis soli, cari au trebuit să ducă la îndeplinire anumite lucruri, și în text acești soli tot prin acela cuvânt sunt amintiți, care în alte locuri este tradus de inger”. (II Samuel 11 : 25; II Regi 5 : 10; Judecători 7 : 24) Când Dumnezeu a însărcinat pe cineva să ducă la îndeplinire un anumit lucru, respectivul adeseori a fost numit sol, și tot acest cuvânt a fost aplicat și ființelor spirituale. În această asemănare a scris de ex. profetul: „Iată Eu trimit pe solul meu, care va curăți drumul înaintea mea.” (Maleahi 3 : 1) Ioan Botezătorul a împlinit această profeție în mic, și el

era un trimis. Această profeție a fost împlinită mai târziu în măsură cu mult mai mare, dar în acest caz solul era o ființă spirituală.

* Cu toate acestea, nu e permis, ca să mărginim slujba unui inger sau trimis, numai la însemnătatea cuvântului care se folosește pentru numirea ingerului, solului sau trimisului. Aceste cuvinte nu e permis să-le aplicăm la ființe pământești, atunci când din text se vede lămurit, că se referă la o ființă spirituală sau nevăzută. Isus a trimis bărbați, cari trebuiau să facă un lucru anumit în interesul său, aceștia au fost numiți de soli sau „îngeri”. (Luca 9 : 52) Tot asemenea a numit apostolul Pavel pe frații săi „solii adunării”. (II Corinteni 8 : 23) Isus-le-a dat numele de îngeri ființelor cari îndeplinesc secerișul, care cuvânt în alt loc este tradus de soli (trimiși)”. Matei 13:39.

* Probabil că pe baza aceasta și a textelor în asemănarea acestuia a fost susținut în general, că membrele bisericii de pe pământ, anume aceia, cari desfășură activitate în lucrul Domnului, sunt îngeri. La clarificarea tuturor citatelor despre slujba și activitatea îngerilor, nu există nici o bază ca să presupunem, că îngerii și membrele adunării sunt aceleași persoane, sau că prin aplicarea aceloraș scripturi i-am putea privi de persoane deopotrivă. Dimpotrivă îngerii Domnului sunt rânduiți, să servească bisericii lui Dumnezeu. Cum am arătat în articolul precedent, ei au servit lui Isus, capul bisericii, când era pe pământ.

* Apostolul Pavel aseamănă starea prea înaltă a lui Isus Christos, al capului adunării, cu îngerii, și mai adaugă: „Nu sunt oare toți spirite slujitoare trimise spre slujbă pentru cei cari au să moștenească mântuirea?” (Evrei 1 : 14) Aceste și alte texte asemănătoare descopăr lămurit chestia din discuție, și stabilesc, că să înțelege de sine, că îngerii Domnului sunt ființe spirituale și îndeplinesc oareșcare serviciu membrilor corpului lui Christos în timp ce are loc pregătirea lor pentru împărăție.

* Despre relația adunării în dezvoltare cu îngerii, Isus a zis următoarele: „Vedeți să nu desprețuiți pe vre'unul dintre acești mici, căci zic

vouă, că îngerii lor în ceruri totdeauna privesc fața Tatălui meu care este în ceruri." (Matei 18 : 10) Nu se poate susține pe drept, că serviciul acestor îngeri s'a mărginit numai la predarea veștilor (soliilor), ca să transmiță rugăciunile celor născuți de spirit al adunării lui Dumnezeu. Deoarece Dumnezeu în relație cu poporul său tipic Israel, a încredințat îngerilor o slujbă de mare importanță, se poate presupune motivat, că în legătură cu poporul său, pe care l'a ales pentru numele său, asemenea s'a îngrijit. Dacă ne gândim la aceia, că cuvântul inger înseamnă și imputernicit, reprezentant, trebuie să fie așa că îngerii rânduiți de Domnul pentru serviciul adunării, fiind imputerniciții sau funcționarii lui Dumnezeu, sunt înzestrați cu o autoritate specială. Dacă aplicăm textele în acest înțeles, atunci este exclus, ca să se mai poată aplica oamenilor.

* Profetul lui Dumnezeu a scris despre aceia, cari petrec și locuiesc în umbra, Celui prea înalt: „Căci ordin va da pentru tine îngerilor săi, ca în toate căile tale să te păzească. Pe mâni te vor purta, ca de piatră să nu lovești piciorul tău." (Psalm 91 : 1, 12) Citim mai departe: „Ingerul lui Iehova tabărăște în jurul celor ce se tem de dânsul, și-i mântue." (Psalm 34 : 8) Psalmul 91 sus amintit se referă fără îndoială la acelea ființe nevăzute ale lui Iehova, cari au niște datorințe în legătură cu adunarea lui Dumnezeu. Cuvântul inger din versetul citat din psalmul 34, obvine în singular și trebuie să se referă la încredințatul lui Iehova, care era comandantul oștilor îngerești, și a fost rânduit să apere interesele unșilor lui Dumnezeu de pe pământ. Înaintea lui Iosua numai comandantul oștilor îngerești a apărut, și „îngerul Domnului" din aceste text din urmă asemenea se referă la un inger, care acupă tot un astfel de post însemnat.

10 Știm, că Satan azi încearcă tot ce poate ca să nimicească pe aceia cari țin poruncile lui Dumnezeu și cari au mărturia lui Isus Christos. (Apocalips 12 : 17) Este sigur că repede ar duce la îndeplinire lucrul său de nimicire, dacă Dumnezeu nu s'ar fi îngrijit de scut. Aceste texte arată îngrijirea sa, anume, că îndeplinirea acestei obligațiuni a încredințat-o îngerilor săi.

11 Tălmăcirea în așa fel al acestor citate cum se poate armoniza cu faptul, că adeseori se rănesc sau mor în urma accidentelor indivizi, care s'au consacrat pe deplin lui Dumnezeu? Desigur sunt și cazuri, că cei consacrați lui Dumnezeu au fost ocrotiți în mod minunat de ceva pagubă trupească, iar alții, cari nu au fost consacrați nu au fost cruțați. Din aceasta unii au dedus destul de prost, că nu trebuie să se grijească, pentru că Dumnezeu se îngrijește de ocrotirea lor. Însă nimenea nu este scutit de sub răspunderea, ca să grijească de sine cu toate capacitățile sale mai bune, chiar dacă știe, că ingerul Domnului este în apropierea lui. În împrejurări periculoase îndrăzneala sau nepăsarea înseamnă mai mult ca nebunia. Dela

cel uns se cere, ca să se folosească de capacitățile sale. Numai atunci dacă a făcut totul în interesul apărării sale, se deschide pentru dânsul ocazia ajutorului pe mai departe.

12 Faptul, că Iosua a văzut pe ingerul lui Dumnezeu și a știut că acesta este comandantul oștilor îngerești, care va conduce atacul împotriva zidurilor Ierihonului, prin aceasta nu a fost scutit de răspunderea, să facă în totul așa dupăcum l'a poruncit Dumnezeu. Asemenea copilul lui Dumnezeu este chemat, ca să facă tot ce poate în interesul apărării sale, întrucât dovedește precauțiune și se folosește de mintea sa sănătoasă. Dacă copilul lui Dumnezeu s'ar expune pericolului și având în mintea sa cugetul, că ingerul Domnului îl va păzi, și nu și-ar da interesul să se apere, aceasta se poate privi cașicum ar fi încrezut. Dimpotrivă, dacă chiar și dupăce și-a îndeplinit datorința, ar ajunge într-o situația periculoasă, fără ca să fi voit asta, poate fi sigur, că Domnul se va îngriji de apărarea necesară. Fiecare uns este îngrijitorul a tot ce-i este încredințat, și în aceasta este cuprins și îngrijirea sa de cele de lipsă trupului, sănătății și puterii sale. Datorința lui este aceia, ca să se îngrijească să fie în putere, și puterea să și-o folosească după posibilitate în modul cel mai înțelept.

13 Unii așa au cugetat fără minte, că acum dupăce s'au consacrat, să se silească, ca să moară cât mai în grabă și să se lipsească chiar și de la mâncarea și hainele necesare. Așa ceva se naște dintre-o minte stricată. Prin urmare cheltuirea puterii înzadar, a face așa ceva, ce nu servește interesul împărăției, este nebunie. De exemplu pentru ce trebuie cineva să-și risipească puterea, ca să strângă mâna cu o mulțime mare la o ocazie oareșcare, când această putere o poate folosi și spre alt lucru, ce ar putea servi mai bine interesele împărăției lui Dumnezeu?

14 Cândva aceia părere domina între poporul lui Dumnezeu, că Iehova pentru aceia păzește pe cineva, ca prin aceasta să aibă ocazie să-și desvolte un caracter desăvârșit. Noi am învățat, că aceasta este greșală. Însă față de aceasta este mai simplă presupunerea, că pentru aceia păzește Domnul pe cei unși, ca să aibă ocazie să-și dovedească credincioșia și dreptatea. Această presupunere o sprinjește și întâmplarea lui Iov.

15 Având în vedere, că Dumnezeu a încredințat unșilor săi o lăcufare, se poate presupune, că Dumnezeu îi va împărtăși de apărarea necesară până când gată această lucrare. Această presupunere este întărită pe deplin de însemnarea despre Isus. Satan a făcut diferite încercări să-l nimicească, dar până la împlinirea timpului n'a putut face nimic, și atunci s'a întâmplat că Isus așa a zis: „Am săvârșit lucrul pe care mi l'ai dat să-l fac!" (Ioan 17 : 4) Simțind moartea sa a zis: „S'a sfârșit!" (Ioan 19 : 30) Deci pe baza acestor texte se poate presupune logic, că moartea pe neașteptate a individului, care și-a îndeplinit cu credincioșie legământul făcut cu Domnul, înseam-

nă sfârșitul lucrului incredințat lui. Inșă acela, care se rănește cu ocazia unui accident, din aceasta se poate deduce, că a fost neprecaut, și s'a expus pericolului fără a fi făcut pașii necesari de precauțiune, sau că s'a rănit cu astfel de ocazie, când a umblat pe altă cale, și nu în îndeplinirea serviciului Domnului.

“ Cei ce se ocupă de vorbirea altora, și împiedcă pe cei ce stau în serviciul Domnului, fac bine dacă iau învățătură pentru sine din aceste texte. Pentru ce ar trebui încercat nimicirea sau stricarea lucrului sau influenței sale, dacă respectivul dă dovadă că lucrează în lucrarea, executarea căreia o cere azlăzi Domnul? Trebuie ținut de o cauză adevărată, că dacă i s'a incredințat cuiva îndeplinirea unui anumit lucru, și respectivul o execută cu credincioșie, până ce va fi gătat accia lucrare, va fi păzit împotriva dușmanilor săi. Deci unșii nu trebuie să se teamă nici de oameni și nici de Diavol, atât timp până când sunt credincioși lui Dumnezeu și îi servească. Ei numai de Dumnezeu trebuie să se teamă. — Isaia 8 : 13.

Regele și ingerii săi

“ Sunt și de accia, căroră le este rușine să mărturisească curajios și fără rezerve pentru Iehova și regele mării, cu toate că se declară de urmașii lui Christos. Despre aceștia a zis Isus: „Și fiul omului se va rușina de el, când va veni întru mărirea Tatălui său cu sfinții ingeri.” (Marcu 8 : 38; Luca 9 : 26) Prin aceasta Isus nu a vorbit desigur despre accia oameni din lume, cari niciodată nu l'au cunoscut, ci numai despre accia, cari s'au împărtășit de privilegiul, să primească ceva cunoștință despre Domnul, și după accia se rușinează de El și nu dorește să-l servească. Prin aceasta El nu s'a referit la împărăția sa de o mie de ani, deoarece atunci El nu va avea atingere cu accia, cari au avut ocazie să servească lui Dumnezeu în timpul dezvoltării bisericii (și nu au făcut-o). Acest citat trebuie deci să se refere la timpul când El vine la templul său.

“ Această presupunere o întărește și următoarea declarație a lui Isus: „Și zic vouă, oricine va fi mărturisit pentru mine înaintea oamenilor, și fiul omului va mărturisi pentru dânsul înaintea ingerilor lui Dumnezeu.” (Luca 12 : 8, 9) Din acest text și din legătura sa reesă, că Isus a vorbit despre accia, cari în timpul alegerii adunării lui Dumnezeu, sunt luminați. Pe aceștia atunci îi împărtășește Domnul Isus de aprobarea sa, când vine la templul său cu scopul să facă judecata, deoarece atunci vine El în glorie și în mărirea Tatălui său. Căci fiul omului are să vie în mărirea Tatălui său cu toți ingerii săi, și atunci va răsplăti fiecruia după fapta sa.” (Matei 16 : 27) Timpul venirii este timpul judecării, și judecata trebuie să se înceapă la casa lui Dumnezeu. (I Petru 4 : 17; Maleahi 3 : 2, 3) În acest timp îl însoțesc pe Isus ingerii săi.

“ Iuda spune, că despre această zi a profetizat Enoch, când a zis: „Iată, că a venit Domnul cu zeci de mii de sfinți ai săi, ca să facă judecată împotriva tuturor.” (Iuda 14, 15) Textul și legătura textului arată lămurit, că să începe o procedură de judecată cu accia, cari au fost odinioară luminați, dar mai târziu s'au întors dela Dumnezeu și s'au pus împotriva celor unși. Mai demult s'a susținut, că profeția se referă la membrele adunării, cari se vor arăta cu Isus împreună, ca să facă judecata, deoarece este vorbă de „sfinți”. „Sfinții” din acest text înseamnă „neprihăniți, curați”, deci nu înseamnă numai decât pe unșii în Christos.

“ Trad. Nițulescu ne redă acest text în modul următor: „Iată venit-a Domnul cu zeci de mii de sfinți ai lui.” Nu avem nici un motiv, ca să aplicăm acest text la membrele Christosului, nici la accia, cari sunt în glorie, nici la accia, cari se află pe pământ, și nici nu se poate spune, că membrele Christosului sunt acei ingeri sau sfinți și curați, despre cari a vorbit profetul.

“ Acum avem de gând să examinăm mai de aproape cuvintele lui Isus la lumina textelor amintite. „Iar când va veni fiul omului în mărirea sa și toți ingerii cu dânsul, atunci va sta pe tronul mării sale.” (Matei 25 : 31) Acest text adeseori a fost interpretat astfel, că ingerii despre cari este aici vorba, sunt membrele Christosului, și că după ce toți membrii corpului se află în mărirea, vor veni împreună cu Domnul și vor ocupa loc pe tronul lui și numai după accia se împlinește acest text. Aceasta este o presupunere nebazată. Domnul nu spune, că ingerii vor veni în mărirea lui și vor ocupa loc pe tronurile lor, sau că vor ocupa loc împreună cu Domnul pe tronul său. Textul spune lămurit, că Domnul va veni în mărirea sa și va ocupa loc pe tronul său, și ingerii lui vor fi cu dânsul.

“ Este evident, că dela suirea în cer a lui Isus Christos, toți ingerii au stat sub comanda sa, deoarece Isus Christos este funcționarul principal al lui Dumnezeu. Toată puterea asupra cerului și a pământului este predată lui. Evenimentul cel mai pronunțat din Noul Testament îl formează întoarcerea Domnului și împărăția sa. Isus Christos este marele judecător și toată judecata este incredințată lui. (Joan 5 : 22) El ar putea să înceapă judecata, fără să aștepete sprijinul altora. Nicidecum nu este de lipsă, ca toate membrele corpului său să fie în mărirea când începe judecata, ca aceștia să ieie parte la judecată.

“ Scriptura arată, că Domnul Isus vine în calitate de reprezentant al lui Iehova, ca să zidească Sionul și să facă socoteală cu cei ce au încheiat legământ cu El. Judecata o începe cu poporul ce stă în legământ cu Dumnezeu, și se poate crede, că oști ingerești îl vor însoți, desigur nu ca judecători, ci numai ca însoțitorii lui, servii și impuniterniciții lui, ca să-și împlinească datorințele. Această presupunere o întărește lucrul pe care l'au

făcut ingerii în interesul Izraelului, dar mai cu seamă în interesul lui Isus când era pe pământ. Când începe la judecată lucrul cel dintâi va fi, ca să judece pe membrele creațiunii noi. (Malachi 3 : 2, 3) Nu este nici un motiv, ca vre-un membru al corpului lui Christos să ieie parte la această lucrare a judecării. Această judecată a poporului în legământ trebuie să aibă loc înainte de primirea membrilor în Sion sau în templu. Eroii credinței, cari au fost înviați ca membre a Christosului, azi desigur îndeplinesc un serviciu oareșcare, dar nicidecum nu iau parte la judecarea fraților lor.

” Isus a zis odată învățăceilor săi: „Și Eu întocmesc pentru voi împărăție, dupăcum a întocmit pentru mine Tatăl meu. Ca să mâncați și să beți pe masa mea în împărăția mea, și veți ședea pe scaune judecând cele douăsprezece seminții ale lui Izrael.” (Luca 22 : 29, 30) Să observăm bine, El nu a zis că se vor judeca unii pre alții. Explicarea înțeleaptă a declarațiunii Maestrului este următoarea, ce o sprijinește și alte texte: „Domnul Isus vine să facă judecata; vine la templul său; îl vor însoți nenumărate zeci de mii de ingeri, cari ca reprezentanții sau imputerniciții săi execută poruncile lui; lucrul judecării îl începe la casa lui Dumnezeu, și pe accia, pe cari îi aproape îi primește în templu (biserica) și îi face membri ai Sionului; Când împărăția sa va fi bine întemeiată, vor veni la judecată cele douăsprezece seminții ale Izraelului, la judecarea cărora iau parte și membrele corpului său! Deci nu are nici o bază presupunerea, că înainte de începerea judecării, fiecare membru al bisericii trebuie să fie deja în mărire. Dacă astfel ar sta treaba, atunci ar sta înaintea noastră faptul cert, că adunarea (biserica, templul) ar trebui să se judece. Inșă această presupunere este lipsită de rațiune, nebazată și împotriva Scripturii.

” În scrisoarea sa către adunare, apostolul Pavel vorbește despre unii, cari au persecutat pe cei credincioși, și zice: „Și să vă dea odihnă atât vouă cari sunteți întristați, cât și nouă, și anume atunci când Domnul Isus se va arăta din cer, în mijlocul unei flăcări de foc, cu ingerii lui cei puternici, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de evanghelia Domnului nostru Isus Christos.” (II Tesal. 1 : 7, 8) Aceasta natural, că nu se poate referi la accia, cari niciodată nu au auzit despre evanghelia sa, ci numai la accia se referă, cari au auzit deja despre ea — și cutoate acestea au persecutat pe accia — cari cu credincioșie s’au silit să servească pe Dumnezeu. Deci cuvântul „inger” din acest text, nicidecum nu se poate aplica la ființe omenești de pe pământ.

Secerișul și ingerii

” Isus a spus o pildă învățăceilor săi, în care a vorbit despre „grâu” și „neghină”, a zis, că aceste trebuie să crească împreună până la timpul secerișului, și a mai adaus următoarele: „Și în tim-

pul secerișului voi zice secerătorilor: alegeți mai întâi neghina și legați-o în snopi ca să fie arsă, iar grâul strângeți-l în grânarul meu.” (Matei 13 : 30) Acest text a fost interpretat în înălțesul, că membrele creațiunii noi, adeca adunarea, mai bine zis bărbații și femeile născute de spiritul sfânt, ar fi secerătorii, cari fac strângerea recoaltei. (Vezi Volumul VI) Oare sprijinește Scriptura părerea aceasta?

” Domnul multe adevăruri a descoperit dela 1878 încoace acelora, cari au dorit să le cunoască, și cari au fost ascunse mult timp di’nainte lor. Dacă cineva a ajuns la o măsură oareșcare în cunoștința adevărului, era privilegiul lui, ca să împărtășească și altora accia cunoștință: cei ce s’au bucurat de adevăr au și făcut astfel. Accia, cari s’au consacrat astfel, au înființat Societatea Turnul de Veghere, Biblii și Tractate, și cei ce s’au dovedit credincioși, au fost și pe mai departe martorii numelui și scopurilor lui Iehova. Dacă s’ar putea spune cu drept cuvânt, că acești urmași ai lui Christos sunt secerătorii, atunci ar trebui recunoscut și accia, că adunarea s’a secerat ea singură. Secerătorul este o persoană, care seceră bucatele; trebuie însă să știm, că grâul, adecă accia, cari vor fi secerăți, sunt copiii împărăției. Aici este vorba de o astfel de pildă pe care Isus a explicat-o, expresiunile cărora le-a hotărât, ce a făcut în acest caz prin următoarele cuvinte:

” „Iar țarina este lumea; sămânța cea bună, aceștia sunt fiii împărăției, iar neghina sunt fiii celui rău, vrăjmașul care a semănat este Diavolul; iar secerișul este sfârșitul lumii și secerătorii sunt ingerii.” Scriptura declară lămurit, că țarina unde are loc lucrarea este lumea; sămânța bună sunt fiii împărăției, cari cu toată sunt în lume, dar nu fac parte din ea; neghina sunt cei fățarnici, fiii Diavolului, cari a semănat sămânța rea; secerișul va avea loc la sfârșitul lumii; cei ce fac secerișul sunt ingerii. Deci acești ingeri nu pot să fie ființe omenești.

” Impărăția o va naște Sionul, organizația lui Dumnezeu; și anume în primul rând este vorba de capul ei, Isus, în urmă pe fiii împărăției, membrele corpului său. (Isaia 66 : 7, 8) Ingerii nu aparțin împărăției, ci sunt numai servii clasei domnitoare. (Evrei 1 : 14) Satan dușmanul are o mare organizație, care se străduiește spre nimicirea fiilor împărăției. Numai adevărul singur nu ar fi de ajuns pentru ei, să-i apere. Putem presupune rațional, că Sionul este mai mare decât organizația lui Satan, și Dumnezeu a încredințat pe ingeri, servii Sionului, să apere interesele poporului său, și aceștia sunt accia — cum a zis Isus — cari fac secerișul. Ei procedează ca imputerniciții Domnului, ca să strângă neghina în snopi să fie arsă, faptele arată că această lucrare s’a sfârșit. Afară de aceasta ei mai desfășură activitate ca imputerniciții Domnului, ca să strângă pe cei credincioși în umbra Celui prea înalt. Când Christos, capul Sionu-

lui vine, ca să întemeieze împărăția, va fi însoțit de o mare ceată de îngeri; și este cuminte presupunerea, că îi va încredința cu îndeplinirea unor obligațiuni, și una dintre aceste datorințe a lor este strângerea la un loc a aceloră, cari se bucură de aprobarea lui Dumnezeu, separarea lor de cei nelegiuți, păzirea și apărarea lor față de dușman și față de organizația sa.

³⁰ Isus a declarat: „Va trimite fiul omului pe îngerii săi, și vor culege din împărăția lui toate smintelile, și pe cei cari fac fărădelegea. Și-i vor arunca pe ei în flacăra focului; acolo va fi plângeră și scrâșnirea dinților. (Matei 13 : 41, 42) Această declarație se referă fără îndoială la judecarea aceloră, cari odinioară au fost întocmiți pentru oareșcare slujbă în împărăție însă în urma fărădelegii lor, și deoarece s'au scandalizat în modul dupăcum Domnul își conduce lucrul, vor fi aleși dintre cei credincioși și ocazia lor pentru împărăție cu aceasta s'a terminat. Aceasta strângere trebuie s'o facă îngerii — cum ne spune Domnul — și aceasta este în armonie deplină cu declarația lui Pavel din textul, pe care l'am publicat în fruntea articolului.

³¹ Apostolul Pavel spune: „Iar acum făgădui zicând: Eu voi clătina încă odată nu numai pământul, ci și cerul. Iar acest încă odată arată schimbarea celor ce sunt zguduite, ca a unor lucruri, cari sunt făcute, pentruca să rămână cele ce nu sunt zguduite. Pentru aceia, fiindcă primim împărăția neclintită, mulțumim, prin care mulțumire să slujim lui Dumnezeu cu bună plăcere cu luare aminte și sfială.“ Natural, că nicidecum nu se poate crede, că unșii de pe pământ vor scutura afară pe tovarășii lor, cu cari umblă pe drum către împărăție.

³² Se poate presupune cu mult mai cuminte, că Dumnezeu nu are a face cu aceia, cari se scandalizează, devin nelegiuți și se dau la o parte de pe drumul său. Cei ce nu apreciază pe Iehova și nu se bucură de servirea lui, e treaba lor. Acest lucru de scuturare nu i s'a încredințat nici chiar marelui și puternicului rege Isus Christos. Cei ce stau împotriva lucrului și a scopurilor Domnului, vor fi strânși laolaltă cum arată Scriptura; această lucrare este încredințată îngerilor, cari vor îndeplini acest serviciu, în care scop vor primi putere delă Domnul. Nimenea pe lume nu poate pe cineva despărți delă Domnul și delă lucrarea sa, dar îngerii au împuternicire delă Iehova Dumnezeu, prin Isus Christos.

³³ Acești împuterniciți, sau slujbași ai Domnului, mai au lucru în legătură cu cei aleși și în afară de acest serviciu. La întrebarea cu privire la sfârșitul lumii și la lucrarea în legătură cu acel timp, Isus între altele a răspuns: „El va trimite pe îngerii săi cu trâmbiță răsunătoare, și vor aduna pe aleșii lui din cele patru vânturi, delă o margine a cerurilor, până la cialaltă.“ (Matei 21 : 31) Nicidecum nu se poate susține, că acești îngeri, cari

adună la un loc pe aleșii lui Dumnezeu ar fi oameni născuți de spiritul sfânt și creaturi noi în Christos. (Vol. IV. în nemțește)

³⁴ Chiar și numai la lumina textelor amintite mai sus se poate crede mai cuminte, că acești îngeri sunt niște ființe spirituale, nevăzute pentru oameni, cari stau sub comanda regelui, pe care îl servese cu ocazia, când se înapoiază ca să edifice împărăția sa, și când aceștia vor executa o lucrare uriașă.

³⁵ În textul englez spune: „Cu o trâmbiță și cu mare zgomot.“ Trâmbița o suflă pentru încurajarea altora, în speranța biruinței. Sunetul trâmbiței constituie darea în știre în public că lucruri de mare importanță sunt în curgere, și că adevărul va triumfa. Când a sosit timpul pentru prăbușirea Ierihonului, au suflat trâmbițele, și dărâmarea orașului au făcut-o îngerii nevăzuți. Dupăcum se vede îngerii acuma execută lucrul strănerii. Ce fac în acest timp urmașii credincioși ai lui Christos pe pământ? Ei vestesc cu glasul unei trâmbițe unul altuia adevărul, că a început împărăția lui Dumnezeu. (Isaia 52 : 7) Glasul formează o veste armonioasă. Decând Domnul a venit la biserica sa, și decând clasa templului este adunată în Sion, aceia, cari au fost adunați de Domnul și aprobați, pun o mărturie mare și armonioasă despre adevăr, și această mărturie se continuă. Faptul, că îngeri nevăzuți de oameni iau parte la această lucrare a strănerii, nicidecum nu scutește pe copii unșii ai lui Dumnezeu de pe pământ de sub răspunderea lor.

³⁶ Iosua a știut bine, că oștile nevăzute ale îngerilor sunt prezente, dar cu toate acestea și-a împărțit poruncile, ca de regulă. A poruncit să sufle trâmbițele și a ordonat să strige alarma. Tot astfel și în timpul prezent, credincioșii știu bine, că Domnul este prezent cu miliardele de îngeri ai săi, și că acești din urmă chiar personal îi apără, și că sub conducerea regelui îndeplinesc o lucrare. Însă membrele Sionului de pe pământ trebuie să-și facă partea. Ei fac aceasta prin aceia, că se încurajează unii pe alții, ca să-și ridice împreună glasurile și să vestească măreția lui Iehova, ca martorii credincioși ai lui. — Isaia 51 : 16; 52 : 7, 8.

³⁷ Cei aleși de Domnul sunt fără îndoială aceia, pe cari cu ocazia venirii lui la templul său îi aproapează și îi judecă, aceștia nu numai că sunt zeloși, dar cu sinceritate se nizuiesc la supunere față de Domnul, întrucât execută lucrul său. (Psalm 11 : 3) Îngerii sunt înzestrați cu puterea și autoritatea, ca să facă cunoscuți pe aceia, cari într'adevăr sunt de partea Domnului, și să-i despărțescă de aceia, cari deși susțin, că stau de partea Domnului, dar de fapt sunt departe de dânsul. Cei aprobați sunt adunați în înțelesul, că îi despărțesc de aceia cari erau în legământ cu Domnul, dar au devenit necredincioși în acest legământ. Adunarea (strângerea) celor aleși, nu înseamnă, că ei vor fi strânși la un loc în persoană, ci în lucrarea

lor și serviciul lor pentru preamărirea numelui lui Dumnezeu merg înainte umăr la umăr, și sunt în deplină armonie unul cu altul.

“ Apostolul Pavel vorbind către frați, cum ei înaintează în drum către adunarea generală a Sionului, spune: „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste frățescă și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ei să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult cu cât vedeți, că ziua cea mare se apropie. Căci dacă păcătuim cu voia după ce am cunoscut adevărul, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ei rămâne doar o așteptare înfricoșată a judecății și văpaia unui foc, care va mistui pe cei răzvrățiți.” — Evrei 10 : 24—27.

“ Prin aceasta apostolul desigur nu a înțeles un loc o sală comună în care s'ar ține o adunare pentru ceva învățătură. Aceasta nu ar mulțumi cerințele. Aceasta ar fi așa ceva cum fac unii, că nu lucrează sâmbăta, crezând că prin aceasta îndeplinesc ei porunca lui Dumnezeu. Unii dintre aceștia probabil merg și la vre-o adunare, și la vedere ascultă învățătura; aud toate cuvintele rostite și iau parte, dar cu toate acestea nu sunt devotați Domnului. Apostolul desigur următoarele a dorit să le exprime: „Vedem că ziua pentru întemeierea împărăției se apropie; Ne-am alipit Sionului, prin urmare între cei ce țin la Domnul trebuie să domnească armonie deplină; ei trebuie să steie de partea Domnului nestrămutați, și în această zi înfricoșătoare trebuie să lupte pentru Domnul; trebuie să fie martorii lui credincioși și devotați; văzând față în față adevărurile mari referitoare la împărăție, cu bucurie vor lucra împreună, ca să mărturisească despre împărăție. Ingerii sfinți probabil că au ceva parte, ca să aducă pe cei aleși într'o legătură mai strânsă unii cu alții, pe de altă parte, ca să înlăture pe cei împotrivitori.

“ Dacă așa am dori să explicăm aceste texte, că se referă la membrele adunării celor ce sunt în cer sau celor de pe pământ, și pe aceștia ar trebui să-i înțelegem sub cuvântul de ingeri, am ajunge la concluzia, că adunarea (biserica) lui Dumnezeu trebuie să se secere ea pe sine însăși; tot ea să strângă laolaltă pe cei aleși și să aleagă pe cei ce fac scandal și nelegiuiri și să-i arunce în întunericul dinafară. Față de aceasta este absolut sigur, că ingerii Sionului formează o mulțime mare nehotărâtă, iar membrele Christosului sunt într'un număr stabilit.

“ Scriptura însă cu mai mare lumină sprijinește următoarea presupunere: Dumnezeu a pus pe tron în Sion pe scumpul său fiu; Isus este însoțit de miliarde nenumărate de ingeri, cari îi servesc și acești servitori sunt ființe spirituale; El a început război împotriva lui Satan și l'a aruncat afară din cer, în această luptă împotriva lui Satan și al ingerilor săi multe miliarde ale ingerilor au luptat alături de Isus. (Apocalips 12 : 7, 8) Dom-

nul după aceea strânge laolaltă pe aleșii săi prin aceea, că învie pe cei credincioși, iar pe cei aprobați de pe pământ îi strânge în Sion, și în timp ce face aceasta, ingerii sau împuterniciții lui îndeplinesc anumite obligațiuni în relație cu aceasta; acești ingeri se găsesc în adunarea (tabăra) mare generală a lui Dumnezeu.

“ Expresiunea „ingerii puterii sale“ din II Tesal. 1 : 7 înseamnă neîndoiește, că ingerii sunt servii sau împuterniciții Domnului și lucrează conform îndrumărilor sale. În timpul înjosirii și în starea sa fără de putere, ingerii lui Dumnezeu l'au servit, iar acum în timpul puterii și măririi sale ingerii lui îi stau spre serviciu și execută poruncile sale.

“ Când vine Isus la templul său (biserica) și ocupă loc pe tronul său de judecată, o mare ceată de ingeri, cari sunt ființe spirituale îl înconjoară și îi stau la dispoziție. (Isaia 6 : 1) El face judecata; pe unii îi aruncă, iar pe alții îi aprobă. (Maleahi 3 : 1—3) Se pare clar, că Domnul în fața acestor ingeri împuterniciți mărturisește despre numele celor credincioși față de dânsul, deoarece au fost credincioși întru reprezentarea lui; aceștia sunt chemați, ca să între în bucuria Domnului lor. (Luca 12 : 8, 9; Matei 25 : 21) Pe aceea, pe cari îi distinge cu aprobarea sa îi trimite la națiuni cu evanghelia împărăției, înainte de sfârșitul deplin. (Matei 24 : 14) Faptele văzute se unesc de minune cu această presupunere. La această lucrare Isus apare în măreția sa și în măreția Tatălui său, și este urmat de o oaste glorioasă a ingerilor. — Luca 9 : 26.

“ Se apropie timpul adunării generale a Sionului, apostolul s'a împărtășit de vedenia tuturor acelor, cari vor lua parte la aceea adunare generală. Dela creerea omului și până în ziua de azi, Dumnezeu a folosit pe ingerii săi credincioși să execute poruncile sale. Putem crede rațional, că Dumnezeu le va permite, ca să iei parte la aceea adunare generală. Cei din urmă membri ai adunării sunt încă pe pământ și văd că a sosit împărăția și se apropie de ceasul, când împărăția va fi stabilită în mod definitiv. Ei iau la cunoștință, că ingerii sfinți au de împlinit anumite lucruri în legătură cu această adunare generală, și că vor lua parte la adunare; că membrele glorioase a Christosului sub conducerea marelui lor căpitan Isus Christos asemenea vor fi acolo; și peste toți și Iehova Dumnezeu va fi prezent.

“ Iehova Dumnezeu astfel descopere pe rând înaintea poporului său cuvântul său, și lasă să strălucească fulgerile sale, ca să poată înțelege lucrurile lămurit. În ce scop? Apostolul răspunde, că toate aceste lucruri au fost scrise pentru încurajarea, mângâierea și speranța celor unșii. Pentru aceasta se descopere adevărul; unșii Domnului prin aceasta vor fi încurajați, pentru aceasta ei sunt în strânsă legătură și împreună cântă Domnului cântarea nouă. A sosit timpul pentru

preamărirea numelui lui Iehova și unșii credincioși de pe pământ cu bucurie iau parte la ea.

Întrebări pentru studiul berean

- 1, 2. Prețuște Iehova Sionul? Citează texte, cari arată scopurile sale cu privire la Sion! În ce relație stau ingerii cu Sionul?
- 3—5. Având în vedere originea cuvântului „inger” cum trebuie să-l aplicăm? Arată citate pe baza cărora se poate judeca ce să înțelegem sub cuvintele „inger” și „trimis”!
- 6, 7. Arată, dacă membrele adunării alesc și ingerii sunt una și aceeași persoană!
- 8, 9. Explică Matei 18 : 10 și arată legătura dintre adunare și ingeri! Citează alte texte, cari stabilesc identitatea și funcțiunea „ingerilor” și a „ingerului”!
- 10—12. În ce calitate au servit ingerii la evenimentul descris în Apocalips 12 : 17?
13. Prin ce măsură pot unșii stabili, dacă este potrivită o regulă de conduită supusă examinării?
- 14—16. Ce părare sprijinește Scriptura cu privire la întrebarea că în ce măsură se îngrijește Domnul de apărarea unșilor? Ce învățătură poate să tragă din această acelu, care cu credincioșie servește pe Domnul? Arată și învățătura, pe care o pot trage dușmanii!
- 17, 18. Explică Marcu 8 : 38! Numește timpul la care se referă acest text!
- 19, 20. Cine sunt „zece de mii ale sfinților” amintiți în Iuda 14, 15? Cine trebuie să fie judecați?
21. Explică, că Matei 25 : 31 acela zice, că „adunarea lui Dumnezeu va ședea în scaunul de judecată”?
- 22, 23. În ce scop vine „Fiul omului în măreția sa și ocupă tronul măreției sale”? Cum se poate analiza expresiunea „toți sfinții ingeri cu El”?
24. Ce formează explicarea rațională a declarațiunii lui Isus din Luca 22 : 29, 30?

25. Explică II Tesal. 1 : 7, 8 și analizează expresiunea „ingerii puterei sale”!
- 26—28. Arată este potrivită concluzia, că secerătorii amintiți în Matei 13 : 30 ar fi membrele adunării? Cum se pot recunoaște secerătorii, din explicarea pildii lui Isus despre „semăntor”?
- 29, 30. Observând cuvintele apostolului Pavel din Evrei 1 : 14 și ale Domnului din Matei 13 : 41, 42, ce putem spune despre activitatea ingerilor în legătură cu secerișul?
- 31, 32. Ce putem noi presupune despre serviciul ingerilor în legătură cu lucrul judecării, cum arată Evrei 12 : 26, 27?
- 33—35. Ce lucru este încredințat ingerilor, în relație cu cei aleși? Ce se înțelegem când spune, că el se trimite „cu sunet de trâmbiță și cu glas tare”? Arată concluziunea ingerilor cu copiii credincioși ai lui Dumnezeu, acum în timpul străngerii (secerișului)!
36. Asemănă situația de azi, cu cea a Israelului, când sub comanda lui Iosua au stat înaintea Ierihonului, și prin aceasta arată răspunderea celor unși!
37. Cum „adună” ingerii pe cei aleși?
- 38, 39. Explică precis îndrumarea apostolului Pavel din Evrei 10 : 25!
40. Ce concluzie cuminte ar trebui să adoptăm, dacă cuvântul „inger” din acest text l'am interpreta așa, că aceea s'ar referi la membrele adunării lui Dumnezeu?
- 41—43. Ce concluzie sprijinește Scriptura cu privire la personalitatea, slujba și activitatea acestor „ingeri”?
44. Ce învățătură de încurajare conține textul citat de noi și explicațiile altor texte în legătură cu el, pe seama unșilor de pe pământ?
45. În ce scop împărtășește Iehova acum pe poporul său de o înțelegere mai clară a cuvântului său? Ce răspunde el, din ce apoi recasă, că el apreciază faptul, că Iehova l-a privilegiat să cunoască organizația, scopul și persoana sa?
W. T., 15. Iunie 1930.

Roadele împărăției

„Dacă vă spun, că împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite.” — Matei 21 : 43.

Partea I-a

I IHOVA DUMNEZEU este regele vecinic. Împărăția este a lui. Cei mai mulți dintre aceia, cari mărturisesc și susțin, că sunt urmașii lui Dumnezeu, nu au înțeles aceste două mari adevăruri fundamentale. Deraierea dela adevărurile fundamentale conduce la căi greșite, și se sfârșește cu neazuri. Adevărurile fundamentale formează un cântar, cu care apoi trebuie măsurate toate celelalte adevăruri (învățături). Toate lucrurile bune vin dela Dumnezeu; deaceia este atât de important adevărul despre dânsul. Dumnezeu este creatorul cerului și al pământului. Numele lui „Iehova” exprimă hotărârea sa față de creaturile sale, descoperită în cuvântul său. Numele lui „Atotputernic” înseamnă, că nimic nu poate să se opună puterii sale. Numele lui „Cel prea înalt” arată, că este mai presus de toate, și că aceia, cari urmează voința sa, se vor împărtăși de viață vecinică. Cercetătorul nu are drept să treacă ușuratic peste aceste două mari adevăruri. Pe aceste ar trebui să le examineze temeinic și bine cugetat.

• Când cineva cunoaște pe Iehova și începe să-i dea cinstea cuvenită, nu mai are lipsă, să se bazeze și pe mai departe pe păreriile vreunei ființe,

numai dacă cumva părerea acelei ființe corespunde întocmai cu voința lui Dumnezeu. Când creatura ajunge la o astfel de situație, că într'adevăr apreciază pe Creatorul său, ținta lui pe mai departe nu va mai fi numai urmărirea intereselor sale proprii. Poate să se pară ispititor urmarea unei căi, ce ne-ar asigura un rezultat oareșcare, dar pe seama copilului lui Dumnezeu calea cea mai sigură nu este totdeauna urmărirea intereselor proprii. Omul care iubește pe Dumnezeu își pune următoarea întrebare: Se unește purtarea mea cu voința lui Dumnezeu? Își aduce aminte, că în spre binele lui s'au însemnat cuvintele: „Cuvântul tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea.” — Psalm 119 : 105.

• În cugetările, cuvintele și faptele sale, fiecare copil al lui Dumnezeu trebuie să fie sincer și drept, aceasta nu înseamnă însă că ar fi imputernicit, și că poate să conlucreze cu cineva la vre-o acțiune de reformare morală. El trebuie să iubească binele, și să și facă binele, și trebuie să urmeze calea arătată de Dumnezeu. De pildă: Poporul a fost demoralizat prin folosința necumpătată a vinului și a altor beuturi spirituoase, și au cauzat

multă suferință, mizerie și moarte. Unii au făcut planuri, cum ar putea scăpa de aceste necazuri, și cum ar putea ajuta situația omenirii, și cu bună-voiență s'au apucat la realizarea acestor planuri. Aceasta însă nu înseamnă, că ar fi apucat calea aceia înțeleaptă, pe care Dumnezeu o arată. Copilul adevărat al lui Dumnezeu va întreba mai întâi următoarele: Aprobă cuvântul lui Dumnezeu planul sau purtarea aceasta? Dacă Scriptura răspunde negativ, atunci trebuie să se lase de acel plan. Iși va aduce aminte de îndrumarea cuvântului lui Dumnezeu: „Din toată inima ta încrede-te în Iehova, și nu te sprijini pe priceperea ta! În toate căile tale recunoaște-l și El va face drepte cărările tale.” — Proverbe 3 : 5—6.

* Creștinul este pus la probă de împrejurările create de mișcările reformiste. El știe bine, că Dumnezeu este moral, drept, adevărat, cinstit, curat și sfânt și este potrivit și din partea tuturor copiilor săi, ca să fie sfinți. Știe și aceia, că toate planurile de reforme, cari nu sunt aprobate de cuvântul lui Dumnezeu, nu sunt potrivite. Cu toate acestea, dacă nu ar cunoaște temeinic cuvântul lui Dumnezeu, el s'ar hotări să urmeze calea greșită. Din învățătură va cunoaște, că la timpul său Dumnezeu va îndepărta orice nedreptate din lume, fapt ce a întărit cu cuvântul său, și atunci se va bucura omenirea de îmbunătățirea morală deplină, și omenirea va învăța adevărul. (Psalm 45 : 7; 94 : 23; Isaia 32 : 1; 26 : 9) Datorința lui este, ca să se încreadă în Domnul. „Nu te mânia pe cei răi, și nu te uita cu jind la cei ce fac răul; căci sunt coșii iute ca iarba, și se vestejesc ca verdețuța.” — Psalm 37 : 1, 2.

* Copilul lui Dumnezeu se va sili din toate puterile sale, la o purtare neprihănită și dreaptă și la aceia ca să se încreadă în Domnul, că El va nimici pe cei răi și obiceiurile rele. El ține înaintea ochilor săi îndrumarea Domnului, pe care trebuie s'o urmeze, anume: „Domnul să-ți fie desfătarea, și El îți va da tot ce-ți dorește inima. Incredințază-ți soarta în mâna Domnului încrede-te în El și El va lucra. El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina, și dreptul tău ca soarele la amiază. Taci înaintea Domnului și nădăjduiește în El, nu te mânia pe cel ce izbuteste în umbletele lui, pe omul, care-și vede împlinirea planurilor sale rele. Încă puțină vreme și cel rău nu va mai fi; te vei uita la locul unde era, și nu va mai fi.” — Psalm 37 : 4—7, 10.

* Mulți oameni buni, cari au căutat să servească lui Dumnezeu au zis: „Ce vor spune oamenii despre mine, dacă eu om de vază nu voi părtini toate mișcările reformiste?” Că oameni ce cugeță despre tine, nu este important. Important este aceia, ce ține Dumnezeu despre tine. Numai în acel caz putem primi aprobarea lui Dumnezeu, dacă omul se va sili în primul rând la ascultare față de Dumnezeu. Numai atunci suntem supuși lui Dumnezeu, dacă suntem conduși de cuvântul său.

Oamenii cinstiți fac planuri de reformare și încep la realizarea lor; dar nu peste mult ajung sub controlul lui Satan. Acest nelegiuit se arată ca ingerul luminei, mai cu seama în timpul de acum, în toate locurile pune înainte pe frunțașii cari îl reprezintă. Aceștia apoi se mărturisesc de servii luminei; iau la mână conducerea mișcărilor reformiste, și acești profeți mincinoși prin faptele și vorbirile lor nedrepte vestesc cu mare zel, că toți oamenii sunt datori să sprijinească aceste mișcări reformiste, pe mulți oameni buni atrag după dânsi. Despre aceștia spune Domnul poporului său: „Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, cari se prefac apostoli ai lui Christos. Și nu este mirare, că chiar Satana se prefac într'un inger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârșitul lor va fi după faptele lor.” — II Corinteni 11 : 13—15.

* Creștinul trebuie să se rețină dela astfel de lucruri. Iar dacă ar dori să folosească aceasta de mască, ca să poată trăi o viață desfrânată, nu numai că ar lucra fără minte, dar ar arăta și aceia, că nu posedă spiritul Domnului. Purtarea corespunzătoare a creștinului este următoarea: trebuie să se silască la curățenie atât în cuvinte cât și în fapte; trebuie să se rețină de mișcările reformiste plănuite de oameni, și totdeauna să mărturisească scopurile lui Dumnezeu, și să arate acelora, cari îl ascultă că Dumnezeu va aduce pentru omenire rezultatul dorit la timpul său stabilit.

* Deci creștinul trebuie să spună adevărul. Acest adevăr nu este al dânsului și nici nu este responsabil pentru existența acestuia; marele lui privilegiu constă în aceia, că duce și altora acest adevăr, fiindcă este adevărul lui Dumnezeu. Din acest motiv creștinul nu trebuie să reprezinte interzicerea alcoolului, ca de pildă în America, deoarece Dumnezeu nu are nimic aface cu aceasta. Nu poate să steie nici de partea acelora, cari sunt împotriva interzicerii alcoolului, și cari cer încetarea acestei legi; așa ceva nu cade în sarcina lui. Lucrul și datorința lui se mărginește la aceia, ca să mărturisească pentru numele și scopul lui Dumnezeu. Lui i-a fost poruncit, ca să nu se ocupe de treburile și datorințele altora, ci numai de treburile și datorințele sale proprii. (I Tesaloniceni 4 : 11) Dumnezeu a promis că va primi în împărăția sa o grupă oareșcare, și că acele persoane, cari prin promisiune au fost primite în aceasta, trebuie să fie conduse de cuvântul lui Dumnezeu, care este sfătuitoarea sa. Citim: „Mă vei călăuzi cu sfatul tău, apoi mă vei primi în slavă.” (Psalm 73 : 24) Pentru aceasta servii lui Dumnezeu trebuie să fie orbi față de toate celelalte lucruri, făcând numai aceia, ce poruncește cuvântul lui Dumnezeu. Cel care face parte din clasa servului credincios și ales, numai un scop trebuie să aibă înaintea ochilor, și pe acela să-l urmeze. „Cine este orb afară de servul meu? Sau surd ca solul meu pe

care l'am trimis. Cine este orb ca cel ascultător? Cite este orb ca servul lui Iehova? Vezi multe, dară nu iei seamă la ele, deschizi urechile, dar nu auzi." — Isaia 42 : 19, 20.

Invățătura cea mai importantă

• Este sigur, că numele și cuvântul lui Dumnezeu este mai presus de toate; dar neținând seamă de aceste, învățătura cea mai importantă a Scripturii este învățătura despre împărăția lui Dumnezeu. Mult timp s'a susținut, că învățătura cea mai importantă a Bibliei este jertfa cea mare de răscumpărare, acum însă vedem altcum, deoarece Dumnezeu ne-a împărtășit de mai mare lumină. Fără prețul răscumpărării, omenirea n'ar avea ocazie pentru viața vecinică, pentru aceasta prețul de răscumpărare este de mare importanță pe seama omului. Dar învățătura împărăției lui Dumnezeu este și mai importantă. Aceasta pentru aceea este mai mare, deoarece Dumnezeu numai prin împărăția sa va justifica înaintea creaturilor sale numele și cuvântul său, și va arăta tuturor, că El este singurul Dumnezeu adevărat, că cuvântul său este adevăr, și că numele său este vrednic de închinare. Când acest adevăr se întipărește cu desăvârșire în simțământul creștinului, începe să recunoască, ce mare privilegiu este pe seama dânsului că poate să fie martorul numelui și cuvântului lui Dumnezeu și că poate să ducă altora vestea împărăției.

" Isus Christos ca om, a fost cea mai mare ființă dintre toate câte au trăit pe pământ. El este cel mai mare dintre toate creaturile. Dumnezeu l'a născut la Iordan pentru faza spirituală l'a recunoscut ca fiul său iubit. În urmă a făcut legământ cu dânsul și l'a pus de căpetenia organizației celei noi, importante, al Ierusalimului celui sfânt, care va stăpâni peste întreaga lume. Dumnezeu lui Isus Christos a promis împărăția și cea mai mare slujbă din împărăția sa o incredințat-o lui, pentru executarea scopurilor sale. Isus a accentuat învățătura, că trebuie să moară în scopul răscumpărării omenirii dar adevărurile despre împărăția lui Dumnezeu le-a arătat mai lămurit decât orice alte lucruri. A arătat, că Cel vecinic voința sa în împărăția sa va face-o să fie atât în cer cât și pe pământ. Pentru venirea acestei împărății a învățat pe ucenicii săi să se roage. Din acest motiv a accentuat importanța numelui lui Iehova, prin care este arătat aceea, că numele lui Dumnezeu va fi curățit în împărăția sa. Așa a vorbit: „Iată dar cum trebuie să vă rugați: Tatăl nostru, care ești în ceruri! Sfințească-se numele tău, vie împărăția ta, fie voia ta, precum în cer, așa și pe pământ." — Matei 6 : 9, 10.

" În trecut ne-am rugat pentru această împărăție, și ne-am cugetat la acele binecuvântări, de cari se vor bucura oamenii atunci; astăzi creștinul vede mai lămurit, că împărăția va curăți numele sfânt al lui Iehova, și cu bucurie se cugetă la numele mare a lui Iehova când se roagă: „Sfințea-

scă-se numele tău!" În timpul serviciului său de pe pământ Isus totdeauna importanța împărăției lui Dumnezeu a accentuat-o înaintea ascultătorilor săi. Dușmanii săi au folosit aceasta împrejurare, ca să l'invinuiască de trădare față de stăpânire. Pe baza acestei invinuiri l'au adus înaintea judecării, și El atunci a declarat, că El este rege, și că lucrarea sa de pe pământ a constat în aceea, că a mărturisit despre adevăr. (Ioan 18 : 36, 37) Isus astfel a lămurit faptul, că fiecare care vrea să aibă parte în împărăție, mai întâi trebuie să fie un martor al împărăției. Numai dacă ținem seamă de aceste fapte vom fi în stare să ne formăm o icoana clară despre roadele împărăției, despre cari este vorba în textul nostru.

Pentru ce a căzut Izrael

" Dumnezeu a ales pe poporul Izrael, ca să fie o umbră a împărăției sale adevărate. Pentru aceasta numim pe Izrael de popor tipic, pentru că lucrurile cari s'au întâmplat cu dânsii, trebuie să fie spre folosul aceloră, cari vor face parte din împărăție, ceiace accia, cari vor trăi pe pământ la sfârșitul lumii, vor înțelege mai lămurit. — I Corinteni 10 : 11.

" Pe când Dumnezeu a scos afară din Egipt pe Izraeliți, a făcut legământ cu dânsii pe care l'a întărit la muntele Sinai. Prin Moise a comunicat cu dânsii promisiunile legământului. Legământul acesta conține și următoarele: „Acum de veți asculta de vocea mea și veți păzi legământul meu, veți fi mie popor ales între toate popoarele, căci al meu este tot pământul. Și-mi veți fi mie o împărăție de preoți și o națiune sfântă. Aceste sunt cuvintele ce le veți vorbi fiilor lui Izrael." (II Moise 19 : 5, 6) Dacă Izrael ar fi rămas credincios și ar fi ținut condițiunile legământului fără greș, Dumnezeu pe poporul acesta l'ar fi făcut de împărăția sa, și l'ar fi folosit în scopul să execute voința sa. Evreii însă s'au dedat la necredinciosie, și nu au ținut legământul, pentru aceasta au pierdut și acest privilegiu.

" Isus ca evreu s'a născut sub aranjamentele legământului legii. După consacrară lui la Iordan și după ce a fost recunoscut ca fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu a făcut cu El un legământ cu privire la împărăție. Dacă Evreii ar fi rămas credincioși față de Dumnezeu și față de legământul lor, l'ar fi primit pe Isus ca pe Messia; l'ar fi recunoscut atunci, când li s'a oferit în calitate de rege, și ar fi devenit uneltele lui Dumnezeu întru executarea voinței sale. Însă pentru necredincioșia lor au fost desaprobați; dintre Izrael numai puțini și-au dovedit credincioșia, pe aceștia Domnul i-a și primit. Isus când a comunicat judecata lui Dumnezeu despre înlăturarea națiunii, așa a vorbit: „Deaceia vă spun, că împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite." Prin aceasta Isus a stabilit regula, că nimenea nu poate să facă parte din această casă regală, națiune sfântă sau împărăția

lui Dumnezeu, care nu va aduce roadele ei. Aceasta luminează imediat importanța întrebării: Ce trebuie să înțelegem sub roadele împărăției?

10 Răspunsul pe scurt la aceasta este următorul: Este vestea dătătoare și susținătoare de viață a adevărului despre împărăția lui Dumnezeu. Așa vedem de mai bine, că mai întâi să răspundem pe scurt, iar după aceea să aducem dovezile.

11 Timp îndelungat s'a crezut, că roadele împărăției despre cari este vorba aici, înseamnă un lucru de același înțeles cu „desvoltarea caracterului”, pe care aceea, trebuie să-l desvolte înăuntrul lor, cari vor forma împărăția, — că aceștia în clipa conceperii lor au început la aducerea acestui rod, anume la „desvoltarea caracterului”. Iar desvoltarea caracterului atunci se termină când rodul se coace, atunci caracterul respectivului va fi pregătit pentru aceea, ca să fie primit în împărăție. Scriptura nu sprijinește această concluzie, prin urmare este greșită.

Stabilirea înțelesului

12 Fructele (roadele) naturale cresc pe pomi sau viță de vie. Pomul reprezintă o ființă vie. Vița de vie asemenea. Pomul bun, sau vița bună reprezintă un astfel de om, care se bucură că poate împlini legile lui Dumnezeu. (Psalm 1 : 2, 3) Poporul lui Dumnezeu este asemănat unui chiparos verde. (Osea 14 : 8) Pe unșii sfinți născuți de Dumnezeu îi închipuește pomul dreptății. Citim următoarele despre ei: „Ca să se numească arbori ai dreptății, sădirea a lui Iehova, ca să se mărească.” (Isaia 61 : 3) Pomii roditori sunt aceea, cari laudă pe Domnul. — Psalm 148 : 9.

13 Nici un fel de pom nu poate să aducă roade numai dela sine. Pentru aceasta este de lipsă de lumină, aer, soare, pământ, apă și îngrijire. Dumnezeu s'a îngrijit de toate acestea; prin urmare desigur Creatorul aduce în existență fructele pe pomii naturali. Pomul este numai uncalta sau servul în mâna lui Iehova, ca să poarte rodul produs de El însuși. Asemenea nici ființa nu poate aduce rod dela sine. Fructele (roadele) nu ar reuși fără de conlucrarea lui Iehova. Despre aceasta citim: „Eu am sădit, Apoline a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească; astfel nici care sădește este ceva, nici care udă, ci care face să crească, Dumnezeu. Cel care sădește și cel care udă una sunt, iar fiecare va lua plata potrivit muncii sale.” (I Corinteni 3 : 6—8) Aceasta dovedește, că rodul este al lui Dumnezeu și nu al oamenilor.

14 Rodul este o materie, care susține viața, care este făcut în spre binele acelor creaturi, cari au lipsă de el. Este cu neputință, ca cineva să poată aduce fructe (roade) numai din năzuința sa, fără de ajutorul lui Dumnezeu. Prin urmare rodul împărăției este al lui Dumnezeu și nu al oamenilor. Chiar și aceasta dovedește îndeajuns, că rodul împărăției nu este acela, ce unii numesc

de „desvoltarea caracterului”. Afară de aceasta, dacă cineva și-ar desvolta caracterul în orice măsură mare, aceasta nu ar conținea pentru om o substanță, care susține viața. Singur Dumnezeu este izvorul vieții; hotărîrea sa zice, că prin servul său ales va împărți viața. (Isaia 42 : 1, 6; Romani 6 : 23) Fructul îl primim în urma osteneții grădinarului. Iehova Dumnezeu este grădinarul (vierul), El este acela, care produce fructul. Împărăția este împărăția lui Dumnezeu, iar fructele împărăției le formează, materia care susține viața, adică adevărurile aduse la iveală de Dumnezeu, cari produc efect bun asupra tuturor acelor cari ascultă de El și se supun. Precum pomul este o uncalta pe care Dumnezeu o folosește pentru producerea rodului, asemenea servii lui Dumnezeu sunt astfel de unelte, pe cari Dumnezeu îi folosește pentru oferirea, sau predarea mai departe a vestei împărăției.

Arbori (pomi) buni și răi

15 Conducătorii lui Izrael erau preoții, fariseii, cărturarii și legiuitorii, și ei pe drept să pot numi de preoțimea timpului aceluia. Ei au declarat, că reprezintă pe Dumnezeu și că vorbesc în numele lui. Ei au ținut după prescripție literele legii, însă spiritul legii l'au nesocotit. Cu buzele lor se apropiu de Dumnezeu, dar inima lor era departe de El. Ei au avut grije mai cuseamă, ca să fie văzuți de popor ca niște oameni buni și evlavioși. S'au oprit la colțuri de stradă ca să se roage, ca să-i vadă onamenii și să zică cât de „cucerici” sunt. Au umblat cu mare pompă și alai și au arătat mare sfințenie. Dintre popor desigur mulți au privit la dânșii și au zis întrecută: Cât de buni și aleși sunt acești oameni?

16 Dumnezeu acestor conducători ai Izraelului a încredințat obligațiunea, ca să învețe pe poporul său cuvintele sale, și să le explice vestea, pe care a dat-o prin profeții lui sfinți. A prezis înainte venirea celui puternic, pe care l'a preumbrit Moise, și a poruncit, ca poporul să fie luminat, ca să fie pregătit să-l primească la venirea sa. Conducătorii însă nu au explicat poporului acest adevăr. Ei s'au năzuit mai cuseamă la aceea, ca să-și valorifice vaza față de alții, să caute cuvinte și sisteme alese, prin cari să poată stăpâni poporul și să poată să se îmbogățească. Cu sârguință au căutat să convertească pe alții, ca cu atât mai mulți oameni să poată strânge în sinagogile lor, și astfel să poată acoperi trebuințele preoților lor. Desigur Isus a știut dela început, că aceștia sunt fățarnici și învățători falși; pentru aceasta a păzit pe învățăceii săi dela dânșii și dela metodele lor. Isus chiar la începutul serviciului său a început să învețe pe învățăceii săi cunoască calea ce duce în împărăție; între altele a vorbit: „Păziți-vă de prorooci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. Ii veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini, sau smochine din mărcini?” Matei 7:15, 16.

²² Dumnezeu a sădit pe Izrael, organizația sa tipică, ca pe un pom sau viță bună, care însă s'a stricat și s'a făcut un arbore sau viță rea; vestea, pe care conducătorii au pus-o înaintea poporului, le-a fost spre rău, dar nu spre bine. (Ieremia 2 : 21, 23) În armonie cu aceasta a zis Isus învățăcelilor săi: „Tot așa orice pom bun, face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom, care nu face roade bune, este tăiat și aruncat în foc. Așa că după roadele lor îi veți cunoaște.” (Matei 7 : 17—20) Deci pe acești bărbați trebuia cunoscuți de pe acele lucruri, pe cari le ofereau poporului, și cu cari serveau poporul. Acești presupuși urmași ai lui Iehova nu au servit poporului cu vestea îngrijirilor miloase ale lui Dumnezeu spre viață, ci au nutrit poporul cu astfel de hrană, care a stricat poporul și l'a întors dela Dumnezeu. Din această pricină au fost pomi răi.

²³ Când Isus a venit și a început predicarea despre împărăție, datorința conducătorilor, adică a preoțimei lui Izrael era aceia, ca să comunice poporului această veste bună, că Dumnezeu a trimis pe pământ pe Messia, fiul său iubit, și că pe Isus trebuie primit, ca pe eliberatorul promis dedemult. Dacă acei preoți ar fi urmat o astfel de cale, aceasta ar fi însemnat, că ar fi fost siliți la schimbarea purtării lor, și trebuiau să abzie de avantajile, pe cari le-au câștigat asupra poporului. Ei însă în timpul acela erau deja în lațul lui Satan și au procedat conform intențiilor lui Satan, cciace Isus le-a și spus lămurit. — Ioan 8 : 44.

²⁴ Când Isus a venit la dânsii și le-a arătat faptele lor rele s'au mâniat și au căutat să'l nimicească. Isus atunci le-a adus aminte profecția despre venirea lui Messia; a zis, că pe acel puternic îl putem asemăna cu o piatră unghiulară în edificiul lui Dumnezeu, și că aceia, cărora le-au fost incredințate interesele împărăției, vor nesocoti piatra aceasta unghilară; și că această piatră, anume Isus, pe care fariseii și ceilalți conducători ai lui Izrael l'au nesocotit, a devenit capul acestei împărății. După aceia, cam așa a vorbit Isus către dânsii: Fiindcă voi ați făcut așa, și nu ați luminat poporul despre Dumnezeu, despre împărăția sa și despre binecuvântările, pe cari le va aduce această împărăție, ci în locul acesteia ați servit cu vestea voastră egoistă, împărăția lui Dumnezeu va fi luată dela voi, aceasta de fapt a și fost luată dela dânsii; ei nu vor mai avea parte de ea.

²⁵ Icoana exactă a acestor conducători ai Izraelului, a fariseilor, ne-o dă preoții și religioșii moderni. Aceștia susțin că reprezintă pe Dumnezeu, dar de fapt sunt reprezentanții Diavolului. Se poate că partea cea mai mare a preoților de azi o formează astfel de oameni, pe cari îi putem numi cum e obiceiul în lume, de bărbați și femei virtuoașe, „de caracter bun”. Pe din afară se par de oameni buni. Umblă îmbrăcați cu niște haine deosebite și le place să se roage în public, ca să-i vadă

oamenii. Vorbesc mult despre reformele morale și fac gură mare de apararea intereselor morale a semenilor lor. Ei se pun în fruntea mișcărilor reformiste, ca de exemplu la legea pentru interzicerea beuturilor, a Ligii Națiunilor, la blăstămarea războiului (au zis blăstăm asupra războiului) etc.; și fac apel la toți aceia, cari caută binele aproapei lor, ca să sprijinească mișcările lor reformiste. Mulți oameni buni și-au știut de datorință să le urmeze.

²⁶ Acești preoți însă, în loc de vestea împărăției lui Dumnezeu, ies înainte cu vestea lor proprie. Nu aduc roade bune. Dimpotrivă, ei aduc roade rele. Organizația lor este bolnavă, și ei înșiși sunt bolnavi, deoarece au căzut în lațul lui Satan, al Diavolului, și procedează împotriva îngrijirilor lui Dumnezeu. Ba chiar ei susțin, că ei înșiși sunt în stare, ca să zidească împărăția lui Dumnezeu, și să o pregătească, pentruca să poată veni Christos. Ei se înșală pe sine înșiși și desigur pe mulți oameni îi duc în rătăcire. Domnul știe, că ei îmbie roade rele. Isus s'a cugetat fără îndoială la aceasta când a zis: „Așa că după roadele lor îi veți cunoaște. Nu oricine-mi zice „Doamne, Doamne!” va intra în împărăția cerurilor, ci celce face voia Tatălui meu, care este în ceruri. Mulți imi vor zice în ziua aceia: Doamne, Doamne! N'am prorocit noi în numele tău? N'am scos noi draci în numele tău? Și n'am făcut noi multe minuni în numele tău? Atunci le voi spune curat: Niciodată nu v'am cunoscut; depărtali-vă dela mine. Voi toți cari lucrați fărădelege.” — Matei 7 : 20—23.

²⁷ Fărădelege este acela, care în numele Domnului face ceva nelegiure. Dumnezeu în legea sa regula sa nu a stabilit, că toți aceia, cari doresc să ajungă în împărăție, trebuie să desvolte un astfel de caracter, ca să fie apoi demni de împărăție. Aceia nu se ia în seamă, că cineva cât e de bun, curat, umilit, blând, plăcut și temător de Dumnezeu, aceasta nu constituie executarea aceluia lucru, pe care Dumnezeu l'a poruncit. Și o persoană care nu s'a născut de spiritul sfânt poate să aibă aceste însușiri bune, și le și poate exprima. Într'adevăr și înafară de urmașii lui Christos, sunt mulți, cari din punctul de vedere lumesc sunt oameni buni și nobili cum se cade. Însă creatura nouă în Christos trebuie să facă mai mult decât aceștia. Trebuie să fie un om bun, nobil, curat și drept, dar afară de aceasta trebuie să fie consacrat cu totul Domnului, și să aducă roadele împărăției, dacă vrea să facă parte din ea. Aducerea acestor roade nu se întâmplă în favorul său, ci în interesul altora, ca și aceia să poată cunoaște scopurile lui Iehova. Privilegiul servului este că-i ascultător față de Domnul, și se nutrește din roadele împărăției.

Interesele împărăției

²⁸ Unii dintre izraeliți cu bucurie au crezut în Domnul Isus Christos, că în flul unul născut al lui Dumnezeu, și cu bucurie au stat la dispoziția lui. Dintre aceștia și-a ales El pe cei dinții ucenici. Isus

cam așa a vorbit către cei unsprezece credincioși ai lui: „Părintele meu a făcut cu mine un legământ în privința împărăției, iar Eu vă chem pe voi, ca să intrați în acest legământ, fac legământ cu voi, ca să împărțesc împărăția mea cu voi; dacă veți fi credincioși, veți ședeă împreună cu mine pe tronul meu, și veți împlini acele datorințe, pe cari Iehova mi le-a încredințat mie.” Luca 22 : 29, 30.

” Una din condițiunile, pe care învățăceii credincioși legământului lor au trebuit s'o împlinească, era aducerea roadelor împărăției. Aceasta înseamnă, că interesele împărăției au fost încredințate învățăceilor lui Isus, de cari interese trebuie să poarte bine grije în timpul cât stă departe Isus. El nu i-a trimis cu îndrumarea, ca să desvolte „caracter”, în înțelesul, în care folosesc azi cuvântul acesta. Ci a rânduit, ca „să meargă la toate popoarele, ca să-i învețe, și pe accia cari cred, să-i boteze în numele Tatălui și al Fiului și al spiritului sfânt, și să-i învețe, ca să țină toate acela porunci pe care le-a rânduit. (Matei 28 : 19, 20) Astfel arată Isus ce înseamnă aducerea roadelor împărăției. Învățăceii la Rusalii au început să execute aceia, ce le-a poruncit Isus, ceiace ei au și ținut atât timp cât au fost pe pământ.

” Isus s'a consacrat pentru vestirea împărăției lui Dumnezeu. Așa a vorbit către învățăceii săi: „Trebuie să vestesc evanghelia împărăției și altor cetăți, fiindcă pentru aceasta am fost trimis.” (Luca 4 : 23) Vestirea Evangheliei nu era ideea lui, ci aceasta era o datorință a sa în urma legământului pe care l'a încheiat cu Dumnezeu cu privire la împărăție. Învățăceii lui și toți urmașii lui sunt chemași să-i urmeze. (I Petru 2 : 21) Prin urmare Isus la accia a chemat pe învățăceii lui, ca să facă accia ce a făcut și El, și accia, cari doresc să fie plăcuți înaintea lui Iehova, aceasta trebuie s'o facă.

” Dorul de îndreptățire prin sine însuși, este o slăbiciune moștenită a omului. Aceasta dorință pe mulți oameni a condus la deraiere, ca să poată ocupa roluri importante și de vază între semenii lor. Dacă cineva aude spunând despre sine: Ce caracter minunat și plăcut are, aceasta pentru dânsul este o măgulire ce-i cade bine. — Această dorință nepotrivită a condus pe mai mulți la accia, ca să aibă mai multă grije de alegerea cuvintelor, îmbrăcămintei lor, prezentarea lor personală, ținuta lor și amabilitatea lor, decât de vestirea evangheliei împărăției. Se pare că la timpul său pe preoți dorința egoistă, să aibă mai mare vază înaintea poporului, l-a mânat ca să poarte haine aurite și podoabe de cap. Asemănătoare dorință egoistă a condus pe mulți dintre cei consacrați, ca să vorbească cam în felul următor: Mare grije trebuie să am de exteriorul meu, cuvintele mele trebuie să le aleg, ca să observe toți, că sunt un om minunat, asemănător Domnului. Prin aceasta au greșit în rărarea lor despre personalitatea Domnului, și și înaintea altora l'au zugrăvit fals.

” Isus Christos nu a fost fățarnic. Unii indivizi consacrați așa și-au vorbit: „Nu sunt dator ca să desvolt bunătate, blândețe și să mă arăt temător de Dumnezeu în fața altora, ca oamenii să poată spune : Acesta este un om exemplar? Nu trebuie oare să fim precaut și să nu spun nimic așa ceva, ce ar vătăma pe financiari, pe marii diplomați, și pe preoții iluștri? Eu reprezint pe Domnul și trebuie să fim foarte precaut, ca să nu cauzez nimănui poticnire.” Aceștia se amăgesc, crezând că și pe terenul vestirei adevărului trebuie să umble pe o cale mijlocie, deoarece ei speră că prin aceasta pot să se bucure de vază mai mare înaintea oamenilor. Aceasta dorință de vază și de îndreptățire de sine pe mulți a făcut, ca să nu mărturisască cu curaj adevărul împărăției lui Dumnezeu.

” Indatăce se pune la cale o mișcare reformistă, mai marii comunității imediat se alătură mișcării. Mulți dintre cei unși deduc, că și ei trebuie să sprijinească această mișcare reformistă pentru că altfel oamenii îi vor numi de păgâni sau păcătoși. Mulți cari cu toatăcă nu se alipesc acestei mișcări, totuși au mare grijă, ca să nu vorbească împotriva ei în public, ca nu cumva să fie expuși la defăimare. Se poate spune cu hotărîre, că — cu excepția uneia — toate mișcările reformiste, cari au fost începute și executate în vârsta creștină, au fost conduse de Satan, Diavolul, și au fost folosite îndeosebi în scopul, ca să întoarcă pe oameni dela Dumnezeu, și dela uncaalta adevărată pentru ajutorul omenirii. De sub aceasta numai lucrul lui Ilie a bisericii, adică restatornicirea marilor adevărurilor fundamentale ale Bibliei pe scama bisericii lui Dumnezeu, a făcut excepție.

” Până când o mișcare reformistă, nu se bucură de aprobarea Domnului, și nu se întâmplă în armonie cu legea depusă în cuvântul său creștinul nu poate să încerce, ca să aibă ceva afacere ce ea. Această întrebare a obvenit și la Isus, și El a zis următoarele: „Nici o slugă nu poate servi la doi stăpâni: căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt, sau va ținea numai la unul și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mammon. Fariseii cari erau iubitori de bani, ascultau și ei toate lucrurile acestea și și băteau joc de El. Isus le-a zis: „Voi căutați să vă arătați neprihăniți înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunceaște inimile; pentru că ce este înălțat între oameni, este o uriciune înaintea lui Dumnezeu. Legea și proccii au ținut până la Ioan; deatunci încoace evanghelia împărăției lui Dumnezeu se propovăduște; și fiecare ca să între în ea, dă năvală.” — Luca 16 : 13—16.

” Prin aceasta Isus a accentuat importanța pentru aducerea roadelor împărăției. Regula pe care Isus a vestit-o atunci, este valabilă până în ziua de azi. Cel ce se îndreptățește pe sine, și nu îndeplinește datorințele provenite din legământ, este urât înaintea lui Dumnezeu. Cinstea și bogăția (aur și argint) pot să aducă pentru puțin timp

îndestulare, vază și propășire, dar numele bun înaintea Domnului înseamnă mai mult. (Proverbe 22 : 1) Urmasii lui Christos trebuie să se silească, ca să fie înaintea lui Dumnezeu și al oamenilor curati, buni, drepti și să se poarte cinstit, și cu curaj trebuie să vestească adevărul, așa dupăcum îl arată cuvântul lui Dumnezeu. Dacă vor face aceasta, pot fi siguri, că posed aprobarea lui Dumnezeu. Nu e permis să se bată după aprobarea oamenilor. Dacă țin aceasta, atunci ei țin înaintea ochilor lor interesele împărăției lui Dumnezeu, prin aceea, că răspândesc vestea împărăției, și ei aduc roadele împărăției.

36 O mare parte a adevărului a fost întunecat dela timpul apostolilor până la 1875. Numai după aceasta a început adevărata lucrare de reformare și a continuat lucrarea bisericii lui Dumnezeu închipuită de profetul Ilie, adevărurile fundamentale în acest timp au fost restatornicite pe seama bisericii. Mulți au auzit adevărul; au ieșit afară din organizația lui Satan, și cu bucurie au primit vestea adevărului. Dar și dintre aceștia mulți au ieșit din Babilon cu haine murdare. (Zaharia 3 : 1—3) Cei ce au ieșit de acolo, au adus cu ei multe ceremonii și greseli a preoților din Babilon. Mulți cari s'au împărtășit de privilegiul vestirei evangheliei, acum au pus mai mare interes pe „desvoltarea caracterului“, și au dorit să se vadă mai sfinți decât frații lor. Însă vestirea binecuvântată a adevărului, au neglijat-o. Iar alții dintre dânșii și-au văzut scădintele și slăbiciunile lor și au ajuns la convingerea, că împotriva acestora trebuie să se lupte. Ca niște eroi s'au luptat împotriva lor înșisi, ca să poată înfrâna trupurile lor și să poată servi lui Dumnezeu. Aceștia au recunoscut, că nu este într'ânsii nimic bun, și că dreptatea lor nu vine dela dânșii, ci dela Dumnezeu. Cu sinceritate s'au silit să fie plăcuți înaintea lui Dumnezeu, și să-i servească. Aceștia pentru stăruința lor negoistă față de Dumnezeu au primit lămurire despre „Împărăție“, și au căutat să aducă „vechiu și nou“ din tezaur, ca să le pună înaintea celor flămânzi. (Matei 13 : 52) Ei au vestit adevărul după cele mai bune putințe din iubire.

37 Isus în profetia lui cea mare a amintit înainte despre aceste clase, cari vor exista la sfârșitul timpului în adunare. O clasă a vestit împărăția, pe care au așteptat-o din motive egoiste, anume pentru împlinirea dorințelor și intereselor lor personale. Au susținut, că vor desvolta un caracter desăvârșit, dar dimpotrivă s'au desvoltat în „clasa servului rău“, cum îi numește Domnul. Egoismul lor i-a dus în această situație teribilă. Membrele celelalte clase vestesc împărăția, deoarece iubesc pe Dumnezeu și pe frații lor; aceștia cu sârguință se silesc să servească fraților lor cu hrana la timp. Hrana sau roadele nu ei le-au câștigat, ci cu bucurie au servit ceiace au primit dela Dumnezeu. În profetia sa Domnul numește pe acești servi credincioși de „servul înțelept și credincios“.

Pentru aceasta le spune: „Care este deci servul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le de-a hrană la vremea hotărâtă? Ferice de servul acela, pe care stăpânul său la venirea sa îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun, că îl va pune peste toate averile sale.“ — Matei 24 : 45—47.

38 „Averile Domnului“ și „roadele împărăției“ înseamnă unul și acelaș lucru, și amândouă sunt ale lui Iehova, Dumnezeu. Dupăce Isus a venit la templul său a stabilit identitatea „servului înțelept și credincios“, și toate averile sale, anume bunurile sau roadele împărăției, pe cari Dumnezeu le-a încredințat lui, le-a predat acestei clase. Această clasă numai prin aducerea roadelor împărăției poate să fie credincioasă. Altcum nu poate să fie credincioasă față de legământul său, și nici de aprobarea Domnului nu se poate împărtăși, și nu poate intra în gloria împărăției.

39 Declarația lui Isus adreasată fariseilor, că împărăția lui Dumnezeu se ia dela dânșii și se va preda unui neam, care va aduce roadele ei, este de acelaș înțeles cu declarația, că nici unul, care nu va aduce roadele ei, nu va intra în împărăție. Oare nu a spus însă Isus învățăceilor săi, că ei sunt vițele, iar El este via, și că multe roade trebuie să aducă spre mărirea lui Dumnezeu? Nu accia înseamnă aceasta, că urmașii săi începând dela timpul nașterii lor de spirit trebuie să desvolte un „caracter“, ca pe când devin maturi complet, să fie pregătiți pentru gloria împărăției?

(Continuarea urmează)

Întrebări pentru studiul berean

1. Ce adevăruri fundamentale sunt importante pentru poporul lui Dumnezeu? Ce scop anumit servesc adevărurile fundamentale? În relație cu aceasta ce înseamnă numirile, sub care Dumnezeu se arată?
- 2, 3. Ce efect va avea asupra pornirii faptelor aprecierea lui Iehova?
- 4—6. Intrucât credința creștinilor a fost pusă pe probă de mișcările reformiste?
- 7, 8. Arată, care este datorința creștinului a) pe terenul partărilor sale personale, b) în privința mișcărilor puse la cale de oameni, fără considerare că ce intenții bune sau rele l-a condus!
- 9—11. Arată importanța numelui, cuvântului lui Iehova, al prețului de răscumparare, și al împărăției lui Dumnezeu, așa dupăcum acestea sunt pertractate de Scriptură!
- 12—14. Pentruce este numit Izrael de popor tipic? Ce le-a fost promis prin legământ? Cum ar fi împlinit Dumnezeu promisiunea sa asupra lui Izrael, dacă ar fi rămas credincioși?
- 15, 16. Arată pe scurt, ce sunt „roadele împărăției“?
- 17—19. Explică înțelesul simbolic al „pomului“ și al „vițel de vie“. Cum zugrăvește apostolul Pavel lucrul pomului sau al vițel de vie? Cum pot deci servii lui Dumnezeu să aducă „roadele împărăției“?
- 20—22. Demonstrează, că învățătorii și conducătorii lui Izrael ce bună ocazie au avut să-și împlinească datorințele, și cum au abuzat de slujba lor?
- 23, 24. Ce veste a comunicat acestora Isus? Cum au primit aceasta și pentruce? Arată purtarea conducătorilor, când Isus le-a spus nedreptățile lor în față. Ce urmare a avut faptul, că l-au nesocolit pe El?

25—27. Arată icoanele de acum a fariseilor! Arată dacă toți aceia vor intra în împărăție, cari zic Doamne, Doamne! dovedește-o!

28, 29. Dintre cine a ales Isus pe învățăceii săi? Ce ocazie a fost deschisă pe seama dânșilor? În ce împrejurări ar fi putut rămânea în legământul lor referitor la împărăție?

30, 31. Citează astfel de texte, cari arată, că ce încredințare a dat Isus urmașilor săi? Arată ce greșeli s'au făcut atât pe terenul cugetării, cât și pe cel al activității, atunci când creștinul a neglijat să recunoască răspunderea sa adevărată, și să și-o însușească!

32, 33. Zugrăvește împrejurările, cum unii au pășit pe calea îndreptățirii de sine și al deraierii!

34, 35. Cum poate să deosebească creștinul, dacă poate să sprijinească oarecare mișcare reformistă? Cum ar putea împini datorințele sale față de legământ? Valorează ceva aprobarea din partea oamenilor, față de aprobarea lui Dumnezeu?

36, 37. Explică dezvoltarea celor două clase în timpul vârstei lucrului Ilie al bisericii!

38, 39. Ce formează „bunurile” Domnului și „rondelul împărăției”? Cui sunt încredințate? Ce răspundere aduc acestea?
W. T., 1. Iulie 1930.

Scrisori interesante

Bucurie izvorită din cunoștința clară.

Iubite frate Rutherford!

Mă simt îndemnat la aceea, ca să-mi arăt bucuria avută prin articolele revistei. Tocmai acum am terminat cititul părții a II-a a articolului „Pace și nenorocire”. Lucrul este așa de clar, că a trebuit să ne mirăm despre aceea că până acum niciodată nu l-am văzut în această lumină; aceasta însă este cu totul natural, deoarece pentru aceasta numai acum s-a început timpul potrivit. Acum aceia întrebare s-ar putea pune, că ce folos au avut Evreii din experiențele lor din Egipt? Scriptura a însemnat aceea, că ei s-au dorit iarăși în pământul robiei (II. Moise 16 : 3) Au uitat repede suferințele de acolo, însă de oalele cu carne și-au amintit bine. Natura omenească nu s-a schimbat; încă și acum așa este, că despre experiențele plăcute ne amintim, însă despre lucrurile rele repede uităm. Se poate întâmpla, că mulți la începutul împărăției de o mie de ani nu vor primi cu plăcere, acele legi aspre cari vor fi atunci în vigoare, și chiar dacă nu la exterior, dar în inima lor vor fi împotriva acelor și se vor dori înapoi la o dorință închipuită, pe care au simțit-o în veacurile de mai înainte. Cu toată pe Iehova trebuie să-l recunoască, pentru un timp va fi poate de lipsă, până când vor vedea, că aceste legi cu privire la ei sunt folositoare. Ce fel de folos vor lua atunci în astfel de împrejurări din experiențele lor de mai înainte? Dacă pe acest teren experiența ar însemna ceva, aceea s-ar putea zice, că acela care este acum om rău va avea mai bună ocazie, ca acela, care acum se nizește spre bine, pentru că la cel dintâi experiențele cu păcatul au fost mai mari.

Revista, ca și vinul, cu timpul tot mai bună va fi. În fiecare număr nou se mărește cu explicațiuni din Biblie cari de cari mai frumoase. Este clar, că această lucrare, este a Domnului, și nu a oamenilor. Când privesc îndărăpt la revistă, o pot asemăna cu lucrul unui artist pictor; la început se poate vedea numai o schiță, o frumoasă copie a originalului; cu toate că este numai schiță, totuși prin frumuseța și măreția ei m'a robii. Artistul însă cu aceasta nu termină; împărțește umbra și

lumina, prin această față se scoate mai bine în relief, se va mai aplică puțină culoare, și astfel începe chipul, care acum este mai frumos, de cât cum a fost, a îmbrăca expresiuni mai adânci, și a arăta și unele trăsături ale feței; prin toate acestea schița generală nu s-a schimbat. Așa este și cu revista; Adevărurile de bază pe cari le relatează, nu s-au schimbat, fulgerile lui Dumnezeu însă acum mai bine descopăr frumusețea și armonia Scripturii, mai bine ca înainte. Rog pe Domnul, ca și pe mai departe să le țină în serviciul său pe tine și pe toți din lucrul revistei.

Fratele tău în Christos

C. M. U. Cady.

Volința lui Iehova este exprimată.

Iubite frate Rutherford!

Chiar acum am citit cartea nouă cu titlul de „Profeție” (în prezent se poate primi numai în engleză și germană), după părerea mea aceasta este cea mai bună carte, care s-a scris cândva, pentru că numele lui Dumnezeu în așa măsură îl laudă, că tot mai bine trebuie să-l iubim și toată viața trebuie să ni-o consacram pentru a face voia lui, care este descoperită în această carte.

Mă bucur foarte mult, că pot să duc această carte ca mărturie între oameni, și speriez, că turma mare, cei cari se află în robie, prin aceasta vor fi treziți, și umiliți pământului vor recunoaște îngrijirea mare a lui Dumnezeu pe seama lor și grozăvia organizației lui Satan și din aceea se pot mântui.

Mă bucur împreună cu tine că stai curajos în oficiul tău și de cărțile tale, mai cuseamă de „Profeție”. Acest curajos stat are influență întâritoare „pe seama rămășiței” în prezent, când împotriva organizației lui Satan se măsoară ultima plagă.

Domnul să păzească, și deacum înainte curajul tău, și curajul tuturor acelor, cari au parte de privilegiul mare care s-a dat oarecând ființelor inteligente.

Fratele tău în bucuriile împărăției

J. G. Kurzen, Ohio.